

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Sfintele Paști, a Slăbănogului

Cuvânt pentru credință, cuvânt pentru puterea credinței în inima și în fapta omului credincios lui Dumnezeu, aceasta lucrez și împart în ziua aceasta de pomenire a lucrărilor lui Dumnezeu între oameni acum două mii de ani, căci Eu, Iisus Hristos, Fiul Tatălui, Dumnezeu venit în trup pe pământ atunci, lucrăm tot ce vedeam că lucrează Tatăl, o, și așa ar fi să lucreze și fiii lui Dumnezeu, și tot așa să și grăiască între ei și între oameni, tot ce au văzut și au auzit ei de la Fiul Tatălui, și ca să semene ei cu Mine prin lucrarea lor, pe calea lor cu Dumnezeu, căci Eu am venit acum ca să lucrez între oameni și să le dau de la Dumnezeu și să le tot dau lor, iar ei să creadă, și prin credință să-și agonisească viață veșnică, totul prin credință, căci am spus atunci: *«Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și nu vine la judecată, ci trece din moarte la viață»*.

Am trecut acum două mii de ani pe lângă scâldătoarea care strângea în jurul ei pe cei cu suferințe fel de fel, pe mulți, ca să capete ei vindecare prin venirea unui înger vindecător în apă, iar la mișcarea apei se vindeca cel ce era coborât întâi în apă. Era zi de sâmbătă și erau bolnavi aduși la vindecare, iar acolo venea și slăbănogul de treizeci și opt de ani bolnav, și a cărui vindecare este pomenită acum. Venea el târâș-târâș, și a tot venit așa mulți ani, dar nefiind ajutat să coboare la mișcarea apei venea zadarnic, n-avea cine să-l ajute. Mi-a fost milă, n-avea ajutor cum aveau alți bolnavi aduși acolo. L-am întrebat: *«Vrei să te faci sănătos?»*. Dându-Mi el răspuns, că nu are ajutor ca să fie coborât în apă la venirea îngerului, i-am zis lui: *«Scoală-te, ridică-ți patul și mergi!»*, iar el îndată s-a vindecat și a mers, și s-a întâmplat aceasta pentru că a crezut, pentru că a primit credință și a crezut cu putere în cuvântul cel de peste el.

Cuvântul Meu din ziua aceasta este cu putere de credință în el, și am pus această putere în cel slăbănog, și am făcut aceasta pentru că Mi-a fost milă de cel ce n-avea cine să-l ajute pe pământ să aibă parte de vindecare. Mi-a fost milă de cel ce aștepta. Mai întâi trebuia să fie el vindecat de păcatele pentru care a suferit atâta vreme. I-am spus lui apoi să prețuiască vindecarea, ca nu cumva să mai păcătuiască iar, și ca să pățească el ceva și mai rău apoi. I-am dat putere să creadă în cuvântul pus peste el, iar el a crezut numaidecât, căci plata păcatelor îl umilise de tot. Se târa umblând de colo-colo, era umil, era moale cu inima, era dornic de salvarea din păcat, căci avea deplină credință că pentru păcatele lui i-a venit suferința, pe care o răbda umilit.

Iată, cele cu neputință la om sunt cu putință la Dumnezeu și poate Dumnezeu pentru om, poate când omul nu mai poate, și nici cei de lângă el nu pot pentru el. Orice lucrări minunate săvârșite atunci, la venirea Mea pe pământ între oameni, voiam să lucreze ele peste cei care se vor naște pe pământ, și care să aibă de unde să învețe să creadă și să se mântuiască prin credința în Fiul lui Dumnezeu, trimis de Tatăl pe pământ ca să săvârșească lucrările lui Dumnezeu între oameni, iar oamenii să creadă, dacă vor alege să creadă, sau dacă vor fi puși la încercare să caute pe Dumnezeu cu credință, iar credința lor să aibă putere, că fără puterea ei nu poate credința, nu poate nimic.

Stau pe pământ cuvânt, gata să-l ajut pe om cu el, căci omul are nevoie de credința că poate Dumnezeu prin credința lui în mila lui Dumnezeu pentru el. Stau tainic între oameni pe pământ, dar stau atât de aproape de toate durerile lor, și sunt plin de milă pentru cei care nu au de pe pământ ajutor pentru cele care numai de Dumnezeu pot fi cercetate și alinate. Este nevoie însă de ascultare de voia lui Dumnezeu cu oamenii pe pământ. O, ar fi așa de

dulce viața duhovnicească, cea purtată în poruncile lui Dumnezeu, și atâta fericire ar așeza ea peste oameni! Oamenii însă nu mai gândesc la cele frumoase și plăcute lui Dumnezeu cu ei și pentru ei, căci s-au deprins, bieții de ei, numai cu păcatul pentru statul lor pe pământ. O, este și altfel de viață, o viață dulce, plăcută de cei din cer, dar cine să-i mai îmbie pe oameni spre cele sănătoase duhului și sufletului și trupului lor?

O, iată-Mă cuvânt cu dragoste în el, cu milă în el, cu daruri în el pentru oameni, cu chemare la viață frumoasă ca între cei din cer pe pământ peste oameni, și pe care, dacă ar gusta-o oamenii n-ar mai da-o nici dacă ar câștiga în locul ei lumea toată lor, căci dulceața ei nu are seamăn cu nimic care-i pare omului dulce pe pământ.

O, omule, ești străin pe pământ. Îți trebuie iertare pentru păcatele tale, iar viața ta stă departe de voia lui Dumnezeu și-ți faci rost de suferință prin viața cea cu păcat. Caut după tine, caut să-ți ies în cale cumva și să te întreb milos și duios: Vrei să te faci sănătos de păcatele tale, de suferința asta grea? O, n-are cine să te ajute de pe pământ, decât spre păcat. Eu însă te ajut spre pacea ta cu Dumnezeu, de unde-ți va veni toată mângâierea, toată până în vecii, căci omul își sfârșește calea vieții numai după ce-și capătă locul pentru plata faptelor vieții, și numai apoi se așează pentru locul lui cel veșnic.

Te caut, omule, te caut cu milă, te caut mai înainte de a veni la tine socoteala pentru viața pe care ai avut-o pe pământ, bună sau rea, cu sau fără Dumnezeu peste ea. O, te caut mereu, te strig și te întreb: Vrei să te faci sănătos? Trebuie să-ți fie sănătos sufletul ca să nu te mai întreb aceasta, dar tu nu stai în Dumnezeu cu mersul vieții tale. De aceea vin și tot vin și caut să-ți ies în cale ca să-Mi cunoști glasul de Păstor milos și să-ți fac întrebare pentru viață. O, să nu crezi că dacă mergi la biserică și folosești cele din străbuni așezate pentru cei încreștinați ești și gata pentru Domnul, pentru viața cea de veci cu El. Slăbănogul care aștepta milă pe malul scaldătorii vindecătoare credea și el în felul lui, căuta și el în felul lui, dar nu se bucura de vindecare, că nimeni nu avea milă de el să-l ajute să-și capete ridicarea. O, îi trebuia lui împăcarea cu Dumnezeu, aceasta îi trebuia ca să se vindece de boala lui cea lungă, atât de mulți ani. M-am apropiat Eu, M-am strecurat ușor, ușor ca să-l iau sub mila Mea vindecătoare, dar i-am dăruit credință în puterea cuvântului Meu de peste el, și apoi el a crezut, iar fără de credința aceea el nu s-ar fi putut ridica să fie vindecat de păcatele lui.

O, nu pentru păcat trebuie să se nască omul pe pământ, ci pentru Dumnezeu trebuie să trăiască omul, iar altfel el își face rost de despărțire de Dumnezeu, de suferința asta grea, în care toți oamenii stau, o, și nu știe omul că suferința lui cea mai grea este despărțirea lui de Dumnezeu prin viața lui cea cu păcat.

Stai departe de Dumnezeu cu viața ta, omule de pe pământ. Mă doare! Ești părăsit de Dumnezeu, pentru că așa stai tu. Mă doare că stai departe de Făcătorul tău. Cauți ajutor la El când ești îndurerat. O, caută-te pe tine mai întâi, învață să faci aceasta, și să știi apoi cum să cauți la Domnul pentru durerile vieții tale, că altfel nu afli calea spre Domnul și spre ajutorul tău de la El.

O, caută cu umilință mila Mea pentru tine, omule, căci umilința cea pentru răul făcut de tine îți ispășește multă vină din vina ta și Îi face Domnului cale spre tine și-ți luminează calea spre El și-ți pregătește credința și puterea ei și tragi cu Domnul, iar El este Cel veșnic, și are viață veșnică pentru cei ce Îl cunosc pe El cu credință și cu fapta credinței.

Stau umilit înaintea omului, stau tainic așteptând, iar umilința Mea îi va răscumpăra pe mulți. O, și să învețe și omul să facă ce face Dumnezeu, să aibă și omul umilință, căci Domnul este tot o umilință, tot o aplecare pe urma omului despărțit de Dumnezeu.

Acest cuvânt dumnezeiesc și plin de milă, să meargă cuvântul Meu peste tot și să-i îndemne pe oameni la sănătatea sufletului lor, la credința cea cu putere în ea pentru calea lor cu Dumnezeu, calea vieții adevărate, și pentru care omul, de ar căpăta lumea toată, nu poate

asemăna calea vieții adevărate, cu împărăția acestei lumi trecătoare, și care pic cu pic îl ia de lângă Dumnezeu pe om.

Iar Eu, Domnul, împart în ziua aceasta cuvânt de credință, cuvânt pentru puterea credinței în inima și în fapta omului credincios lui Dumnezeu, și spun: Acest cuvânt îl caută pe om. Caută Domnul după tine, omule, ca să te învețe mersul, iar tu când auzi pe Domnul întrebându-te și spunându-ți: *Scoală-te și mergi!*, o, învață lucrarea credinței, învață să crezi, învață puterea cu care să crezi și să primești de la Dumnezeu.

O, învață de la Mine, omule fără de cale, fără de mers cu Dumnezeu. Vin cu mila Mea după tine și-ți grăiesc cu milă și dau să te învăț mersul. Primește cu credință căutarea Mea după tine, că pace Eu nu mai am, și de aceea te caut și te tot caut de șapte mii de ani, și suspinând te caut.

O, te caut, omule fără de cale, și te rog acum prin cuvântul gurii Mele; ai milă și primește-Mă și lasă-te găsit, și răspunde-Mi să te văd și ia-Mă în casa ta, omule, o, ia-Mă ca să-Mi dai odihna Mea, să-Mi pot găsi locul odihnei pierdute, să te fac frumos ca la începutul tău cel din Dumnezeu, și iată-Mă, aștept mila ta de Mine, și sunt în brațe cu daruri, că vreau să-ți dau credință și putere pentru ea, iar credința ta Mă va mângâia, Mă va primi, și unul altuia ne vom dăruia milă. Eu milă voiesc de la tine, omule, iar mila ta de Mine va fi mângâierea Mea și a ta, și ne vom lua înapoi odihna cea pierdută. Amin, amin, amin.

27-04/10-05-2020